

fen af en saadan organisk Lov. Det Fornødne blev derfor forberedt, men først i indværende Aar har jeg anseet Sagen for at være moden til at komme til endelig Afgjørelse.

Den Vej, som man kunde tænke sig Regjeringen hensigtsmæssigt burde gaae, for at bringe en organisk Ordning ind i Moderlandets Forhold til Colonierne, kunde være en dobbelt. Enten kunde man søge at faae Colonien repræsenteret paa Moderlandets Rigsdag, idet man naturligviis maatte forudsætte, at den overordnede Lovgivningsmagt maatte fremdeles som hidtil forblive hos Moderlandets Legislatur og ikke uden i alt Fald særlige Bestemmelser, og saa kun for en Deel, gaae over til Colonierne. Den første Betragtning, der frembød sig, var altsaa den, om ikke Colonierne simpeltvæk kunde gøres meddeeltige i den høieste Lovgivningsmyndighed, ved at repræsenteres paa den danske Rigsdag. Dette fandt man imidlertid Betænkelse ved, uagtet Frankrig i 1848 havde gjort en saadan Forandring i den hidtil bestaaende Lovgivning, og man maatte saa meget mere finde det betænkeligt, som det er bekendt, at man i Frankrig allerede igjen er tilbøielig til at komme bort fra dette System og vende tilbage til det ældre System af 1833, ifølge hvilket Frankrigs Colonier ikke vare repræsenterede i de franske Kamre. Ogsaa efter den Erfaring, man her i Landet har, troede man, at det paa den ene Side var lidet ønskeligt, at saa fjerne Besiddelser som de paaagjældende, der staae i saa lidet direkte Berøring med Moderlandets Forhold, og hvor Befolkningen ogsaa i væsentlige Henseender er afvigende fra Moderlandets, umiddelbart skulde være repræsenteret paa den danske Rigsdag. Desforuden frembød der sig ogsaa den Betænkelse, at, naar man ikke vilde gøre en Afvigelse fra Grundlovens Principer i Henseende til Valgret og Valgbarhed, vilde man være udsat for at kunne faae Repræsentanter paa den danske Rigsdag deraf, som hverken vare hensigtsmæssige for den danske Rigsdags Styld og endnu mindre for Colonierne. Overhovedet har man antaget, at de coloniale Forhold medførte, at Colonierne Interesser kunde varetages paa en meget

bedre Maade, end ved at de fik Lov til at sende 3 eller 4 Deputerede til den danske Rigsdag, hvis Indflydelse altid maatte være og i Længden vilde vise sig at blive af en mindre Betydning end den Indflydelse, som et hensigtsmæssigt ordnet Organ for Colonierne paa anden Maade kunde komme til at udøve paa alle de coloniale Anliggender, der drøftes paa Rigsdagen. Dette bragte Regjeringen strax til at vælge den anden Vej, som var mere i Overensstemmelse med det System, som man i Frankrig siden 1833 havde befundet sig vel ved, og som tillige stemmer med hvad der findes Sted i de paaagjældende engelske Kroncolonier, hvis Exempel her maatte ligge nærmest til at tage til Besølgelse. Man antog da, at den Garantie, der skulde stiftes Colonien for, at dens Interesser tilbørligt bleve varetagne, helst maatte tilvejebringes ved en Repræsentation, dannet i Colonien og for Colonien selv. Hvad denne coloniale Repræsentation angik, saa kunde jo dens Attributioner tænkes af en dobbelt Betskaffenhed, nemlig deels en raadgivende og deels en besluttende. At det ikke udelukkende kunde blive en besluttende, maatte allerede anses klart deraf, at Moderlandets høieste Lovgivningsmagt ikke kunde ventes at ville eller burde ville afskrive sig sin overordnede Stilling og almindelige Indflydelse paa Lovgivningen i det Hele ogsaa paa Moderlandets Bertinent, Colonierne. Det kunde altsaa kun blive en deelsvis besluttende Magt, være sig nu i Forbindelse med Gouverneuren, saaledes at hans Sanction af de af den coloniale Repræsentation vedtagne Lovforslag kunde ophøje disse til coloniale Love, eller ogsaa saaledes, at der yderligere udfordredes — som Tilfældet f. Ex. har været i de engelske Colonier — en Stadfæstelse af Hs. Maj. Kongen. Hvad den raadgivende Indflydelse angik, saa antoges den at flyde som en Selvefølge deraf, at den besluttende kun kunde være indskrænket; thi man antager det deraf at følge, at den raadgivende Indflydelse paa Lovgivningsværket maa udstrække sig til alle de Forhold, hvor den besluttende ikke strækker hen, og den raadgivende Indflydelse vilde saaledes atter fremtræde deels i Forhold til Hs. Maj. Kongen og deels i Forhold til Lovgivningsmagten,